

วิเคราะห์การนำเสนอข่าวประเสริฐในปัจจุบันในบริบทไทย

ศจ.ดร.สตีฟ เทย์เลอร์

25/11/23

การเสนอพระกิตติคุณในพระคัมภีร์ มีการปรับตามเบื้องหลังของผู้ฟัง

ศูนย์กลางของข่าวประเสริฐหรือพระกิตติคุณคือ พระเยซูคริสต์ หรือพูดอีกแบบหนึ่ง พระองค์เองคือ พระกิตติคุณ พระคัมภีร์จึงนำเสนอพระกิตติคุณในหลาย ๆ แนว บางครั้งจะนำเสนอในแนวของ “แผ่นดินพระเจ้า” หรือ “การครอบครองของพระเจ้า” เช่น “ข่าวประเสริฐเรื่องแผ่นดินของพระเจ้าจะถูกประกาศไปทั่วโลก...” (มัทธิว 24:14) ซึ่งเน้นถึงว่าพระเจ้าเองกำลังนำการครอบครองของพระองค์กลับมาสู่โลกนี้

บางครั้งจะนำเสนอในแนวของ “พันธสัญญา” เช่น “...คนต่างชาติได้เป็นผู้ร่วมรับมรดก...เป็นผู้มีส่วนร่วมในพระสัญญาในพระเยซูคริสต์โดยทางข่าวประเสริฐ” (เอเฟซัส 3:6) การใช้ถ้อยคำเหล่านี้มักจะใช้กับชาวยิวที่มีเบื้องหลังเข้าใจเรื่องพันธสัญญา

และบางครั้งจะนำเสนอในแนวของ “การทรงสร้าง” เช่นในการบรรยายของเปาโลในโคโลสี 1:15 – 23 ที่เน้นถึงการเป็นศูนย์กลางของพระเจ้า การเป็นเจ้าของของพระองค์ และการที่เราคืนดีกับพระองค์ที่ไม่ทางเขน นอกจากนี้เรายังมีพระกิตติคุณเรื่องพระเยซูเป็นเล่ม ๆ (มัทธิว มาระโก ฯลฯ) และทั้งพระธรรมโรมนับได้ว่าเป็นการสรุปพระกิตติคุณของเปาโล (ดู โรม 1:1,2,9,15,16,17; 2:16; 11:28; 15:16,19,20; 16:25)

ข่าวประเสริฐหรือพระกิตติคุณตามหลักพระคัมภีร์ จึงไม่ใช่เพียงข้อความสั้นๆ ที่เราประกาศกับคนที่ไม่เชื่อ แต่มีทั้งกว้างและแคบในเวลาเดียวกัน กว้างเพราะว่าสามารถอธิบายได้เป็นหลาย ๆ แนว และแคบเพราะศูนย์กลางคือพระเยซูเท่านั้น และสิ่งที่น่าสังเกตเกี่ยวกับการนำเสนอพระกิตติคุณในพระคัมภีร์ ก็คือจะนำเสนอในทางที่เหมาะสมสำหรับแต่ละบริบทเสมอ เช่น เมื่อผู้ฟังเป็นชาวยิว จะพูดถึงพระองค์ในฐานะเป็นพระคริสต์คือพระเมสสิยาห์ (Messiah) เพราะว่าผู้ฟังมีความเข้าใจเบื้องต้นเรื่องพระเมสสิยาห์ แต่เมื่อผู้ฟังเป็นชาวกรีกชาวโรมันจะพูดถึงพระองค์ในฐานะเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า (LORD) เนื่องจากผู้ฟังจะเข้าใจเรื่องการเป็น “องค์ผู้เป็นเจ้า” ในบริบทการปกครองของโรมมากกว่าถ้อยคำอื่น ๆ เป็นต้น

วิธีนำเสนอพระกิตติคุณในเมืองไทย ส่วนมากถูกพัฒนาจากต่างประเทศ โดยเฉพาะจากภาคตะวันตก และนี่อาจเน้นความบาปของมนุษย์และความรู้สึกผิด (sin/guilt) แต่จิตใจของคนไทยไม่ค่อยจะเข้าถึงเรื่องนี้เท่าไร บริบทไทยจะคล้ายกับเอเชียทั่วไป มักจะมีความรู้สึกและให้ความสนใจในเรื่องเกียรติยศ ศักดิ์ศรี บารมี การเสียหน้า ความอับอาย ความอับยศ และความละอายใจ (honor/shame) มากกว่า

นอกจากนี้ เปาโลเองเป็นตัวอย่างในการปรับข่าวประเสริฐเพื่อเข้ากับบริบทที่เขาประกาศอยู่ เช่นเมื่อเขาไปถึงกรุงเอเธนส์เขาได้ “ใช้” สิ่งที่เขาเห็นเพื่อเปรียบเทียบ หรือเพื่อเป็นจุดเริ่มต้น ในการนำคนเหล่านั้นมาถึงพระเจ้า โดยเขาอ้างถึงแท่นหนึ่งที่มีคำจารึกว่า ‘แต่พระเจ้าที่ไม่รู้จัก’ ซึ่งน่าจะเป็นตัวอย่างและเป็นการอนุญาตให้เราใช้สิ่งต่าง ๆ ในบริบทของเราตามความเหมาะสม เพื่อนำคนไทยมาถึงความเข้าใจเรื่องพระเจ้ามากขึ้น โดยสิ่งเหล่านั้นไม่จำเป็นต้องให้ความหมายอย่างสมบูรณ์แบบ แต่เป็นจุดเริ่มต้น จากนั้นเราจะต้องอธิบายเพิ่มเติมเพื่อเข้าใจอย่างถูกต้อง อย่างเช่น การที่คนไทยมักกลัวหลายสิ่งหลายอย่าง เช่นผี เวณ กรรม พระยม และอื่น ๆ เป็นต้น เราสามารถอ้างถึงความกลัวเหล่านั้นเพื่อนำเขามาถึง

การยำเกรงพระเจ้าต่อไป ได้หรือเปล่า เรื่อง “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสากลโลก” เรื่อง “นรกและสวรรค์” อยู่ในความคิดของคนไทยในระดับหนึ่งอยู่แล้ว ซึ่งน่าจะใช้ได้เป็นจุดเริ่มต้นเพื่อนำผู้คนมาถึงความจริงอย่างสมบูรณ์ พระเยซูเป็นตัวอย่างในเรื่องนี้เช่นกัน ในการสนทนากับผู้คน พระเยซูมักจะเริ่มต้นด้วยสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวคนเหล่านั้น เช่นพระเยซูยกเรื่อง “น้ำแห่งชีวิต” กับหญิงชาวสะมาเรียที่กำลังตักน้ำอยู่ที่บ่อน้ำ พระเยซูตรัสกับผู้คนที่ใช้แนวคิดที่คนเหล่านั้นคุ้นเคย บ่อยครั้งพระองค์ได้ใช้คำอุปมา ซึ่งเป็นเรื่องสั้นหรืออุปมาที่คนที่ไม่รู้พระเยซูใช้เพื่อถ่ายทอดความจริงฝ่ายวิญญาณที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นด้วยวิธีที่สัมพันธ์กันและเข้าใจได้ โดยการใส่สถานการณ์ สิ่งของ และตัวละครที่คุ้นเคย พระเยซูทรงดึงดูดผู้ฟังและทำให้คำสอนของพระองค์เข้าถึงได้มากขึ้น เช่น คำอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียผู้ใจดี (ลูกา 10:25-37)

สิ่งที่จำเป็นในการนำเสนอพระกิตติคุณ

วิธีการนำเสนอพระกิตติคุณ จะดีหรือไม่ กวัดได้โดยพิจารณาคำถามอย่างน้อยสามคำถามต่อไปนี้...

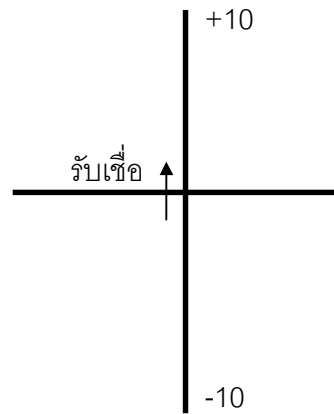
1. พระเจ้าเป็นศูนย์กลางของการนำเสนอ หรือมนุษย์และความต้องการของมนุษย์เป็นศูนย์กลาง ? เราต้องประกาศพระกิตติคุณแห่งพระเยซูคริสต์เจ้า โดยยกพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง ไม่ใช้การพันทุกซ์ ความมั่งคั่ง หรือความสุขของมนุษย์เป็นศูนย์กลาง หรือแม้แต่การไถ่บาปของมนุษย์ไม่ควรเป็นหัวใจ หัวใจจะต้องเน้นถึงการที่มนุษย์จะยอมรับและถวายเกียรติพระเจ้า ผู้สมควรได้รับการสรรเสริญและเกียรติยศทั้งสิ้น มนุษย์จะได้รับผลประโยชน์อย่างแน่นอน โดยเฉพาะการไถ่บาป แต่นั่นไม่ควรเป็นจุดเน้นหรือจุดที่สำคัญที่สุด เราคงจะสังเกตว่า หลายครั้งจะมีการนำเสนอพระกิตติคุณโดยเห็นแก่ความต้องการของมนุษย์เป็นหลัก มากกว่าเกียรติยศของพระเจ้า

2. การนำเสนอเป็นที่เข้าใจ และเข้าถึงใจของผู้ฟังหรือไม่ ? เราอาจจะคิดว่าเราได้สื่อสารพระกิตติคุณให้คนหนึ่งเข้าใจแล้ว เนื่องจากได้อธิบายข่าวประเสริฐตามรูปแบบหนึ่งรูปแบบใด แต่เราต้องกลับมาพิจารณาดูว่า เขาเข้าใจสิ่งที่เราพูดอย่างแท้จริงหรือไม่ คำบางคำ (เช่น “บาป”) เราอาจเข้าใจแบบหนึ่ง แต่เขาอาจจะเข้าใจอีกแบบหนึ่ง และถ้าเราใช้วิธีอธิบายข่าวประเสริฐที่มาจากภาคตะวันตก สิ่งนั้นอาจจะเข้าถึงใจคนตะวันตก แต่อาจไม่เข้าถึงใจคนไทย

3. การนำเสนอ นำไปสู่การกลับใจ และการเชื่อวางใจ หรือไม่ ? การตอบสนองของผู้ฟังควรรวมทั้งสองอย่างนี้เสมอ คือ เกิดใจสำนึกหันกลับจากทางเดิม และเชื่อวางใจในพระองค์ (ศรัทธา) พระเยซูตรัสว่า “...จะต้องประกาศทั่วทุกประชาชาติในพระนามของพระองค์เรื่องการกลับใจใหม่...” (ลูกา 24:47) และเมื่ออัครทูตประกาศพระกิตติคุณในพระธรรมกิจการ เขานำคนมาถึงการกลับใจเสมอ เช่น เมื่อเปโตรประกาศในวันเพ็นเทคอสต์ ผู้ฟังตอบสนองด้วยความรู้สึกแปลบปลื้มใจ เปโตรจึงกล่าวว่า “จงกลับใจใหม่...” (กิจการ 2:38) แล้วในบทต่อไป... “เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงกลับใจและหันมาหาพระเจ้า...” (กิจการ 3:19) และถ้อยคำของเปาโลด้วยในบทที่สิบเจ็ด “ในเวลาที่ยังขาดความรู้ พระเจ้าไม่ทรงถือโทษ แต่บัดนี้ พระเจ้าตรัสสั่งมนุษย์ทั้งปวงทั่วทุกแห่งให้กลับใจใหม่” (กิจการ 17:30) แต่ในการนำเสนอพระกิตติคุณในทุกวันนี้ เรามักจะพบว่า การนำเสนอมุ่งให้ผู้ฟังเกิดความเชื่อ หรือที่เราเรียกกันว่า “รับเชื่อ” แต่น้อยครั้งจะเกิดการสำนึกและการกลับใจ และแม้แต่การ “รับเชื่อ” อาจจะไม่ได้อธิบายความว่า ผู้ฟังเกิดความศรัทธาจริง ๆ อาจหมายถึงแค่เชื่อว่าพระเจ้ามีจริงเท่านั้นเอง

กระบวนการที่มักจะเห็นในบริบทไทย

ส่วนมากคนไทยค่อย ๆ มาถึงความเชื่อในพระเยซูคริสต์เป็นกระบวนการ โดยหลายครั้งเป็นเพราะว่ามีเพื่อนที่เขาไว้วางใจมาเชื่อพระเจ้าก่อน แล้วค่อย ๆ แนะนำให้เขารู้จักพระองค์ เราสามารถแสดงกระบวนการนี้ในลักษณะกราฟดังนี้...

เขาค่อย ๆ เปลี่ยนความรู้สึกเกี่ยวกับพระเยซูจากความรู้สึกเฉย ๆ หรือความรู้สึกในทางลบ ให้เป็นความรู้สึกในเชิงบวก และถ้อยคำที่มักจะได้ยินบ่อย ๆ เมื่อพี่น้องคนไทยมารู้จักพระเจ้า คือ ผม หรือดิฉัน “รับเชื่อพระเยซู” เราควรเข้าใจอย่างไรเมื่อได้ยินเช่นนี้ มีความหมายเท่ากับคนนั้นได้บังเกิดใหม่แล้วหรือไม่

พระคัมภีร์ไม่ค่อยใช้คำว่า “รับเชื่อ” แต่สำหรับผู้มาเป็นคริสเตียนอย่างสมบูรณ์มักใช้คำว่า “บังเกิดใหม่” อย่างเช่น ในตอนปลายบทที่สองของพระธรรมยอห์น ยอห์นบันทึกถึงหลายคนที่ “เชื่อ” พระเยซูเพราะได้เห็นหมายสำคัญที่พระองค์ทรงทำ “แต่ส่วนพระเยซูเองไม่ได้วางพระทัยคนเหล่านั้น” (ยอห์น 2:24) แล้วยอห์นได้บันทึกต่อไปในการสนทนาของพระเยซูกับนิโคเดมัส ถึงความจำเป็นที่ต้องบังเกิดใหม่ พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงกับท่านว่า ถ้าคนใดไม่ได้เกิดใหม่ คนนั้นไม่สามารถเห็นแผ่นดินของพระเจ้า” (ยอห์น 3:1-15)

คำว่า “เชื่อ” ภาษาอังกฤษแปลว่า “belief” (ค่านาม) / “believe” (คำกริยา) หรือ “faith” หมายถึง “ศรัทธา” ในภาษาไทยคำว่า “เชื่อ” จะอ่อนกว่า “ศรัทธา” เพราะว่าเราอาจจะเชื่อคนหนึ่งได้แต่ไม่ศรัทธาในเขา แม้แต่มารซาตานก็เชื่อพระเจ้าแต่แน่นอนไม่ได้ศรัทธา หากจะให้คำว่า “เชื่อ” มีความหมายเท่ากับ “ศรัทธา” คงจะต้องใช้คู่กับคำอื่น เช่น “เชื่อวางใจ”

ถ้อยคำ “รับเชื่อ” จึงเป็นถ้อยคำที่น่าวิเคราะห์ ทั้งในเชิงประสบการณ์ของคนนั้นกับพระเจ้า และความหมายในเชิงศาสนศาสตร์ แปลตามตัวอักษรภาษาอังกฤษคงจะใช้ถ้อยคำว่า “received faith” แต่ไม่เคยได้ยินคริสเตียนใช้วลีนี้ในภาษาอังกฤษ พบเฉพาะในภาษาไทยโดยได้ใช้มานานเป็นเวลาหลายสิบปี เราพบว่าวลีนี้ในพระคัมภีร์ตั้งแต่ยังน้อยฉบับแปล 1940 เป็นต้นไป โดยส่วนใหญ่จะเป็นถ้อยคำ “ยอมรับเชื่อ” พระเยซู (confess หรือ acknowledge Jesus) เช่น ฮีบรู 13:15; 1 ยอห์น 4:1-3, 15 และโรม 10:9 กล่าวไว้ว่า... “ถ้าท่านจะยอมรับด้วยปากของท่านว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในใจว่า พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด” จึงสันนิษฐานว่าแต่แรกคริสเตียนพูดว่า “ยอมรับเชื่อพระเยซู” แล้วนานเข้าก็ตัดทอนเป็นแค่ “รับเชื่อ” แต่ละคนที่ใช้วลีนี้ อาจใช้โดยมีความหมายที่แตกต่างกัน สำหรับบางคนอาจหมายถึงเริ่มเชื่อว่าพระองค์มีจริงเท่านั้นเอง สำหรับคนอื่นอาจมีความหมายแสดงถึงการ

เปลี่ยนชีวิตอย่างสิ้นเชิงโดยยอมรับพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าในชีวิตของเขา เราจึงคงต้องให้คนนั้นเล่าต่อไปว่าเขาหมายถึงอะไรที่เขาได้ “รับเชื่อ” นั้น และเราควรอธิบายให้ผู้ “รับเชื่อ” เข้าใจว่า เป็นเพียงการเริ่มต้นเท่านั้นในการตัดสินใจที่จะติดตามพระเยซู (บางคนยังนิยมใช้คำว่า “ตัดสินใจติดตามพระเยซู” แทนคำว่า “รับเชื่อ”)

จากที่ได้กล่าวไปข้างต้น พระคัมภีร์ให้น้ำหนักต่อการบังเกิดใหม่มากกว่าการเชื่อเท่านั้น ในพระธรรมกิจการผู้ประกาศข่าวประเสริฐเรียกให้คน “กลับใจ” แล้ว “เชื่อวางใจในพระเยซู” (ดู กจ. 2:38; กจ. 3:19; กจ. 17:30) แท้จริงแล้วการบังเกิดใหม่ต้องมีทั้งสองอย่างนี้จึงจะสมบูรณ์แบบ คือกลับใจและเชื่อวางใจ การกลับใจประกอบด้วยสองอย่าง

1. ความรู้สึกเสียใจที่เป็นคนบาปและทำให้พระเจ้าเสียพระทัย ซึ่งเกิดขึ้นในใจโดยการสำแดงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ยอห์น. 16:8)
2. การหันกลับจากทางเดิมแล้วพร้อมที่จะเชื่อฟังพระเจ้า ส่วนความเชื่อก็ประกอบด้วยสองอย่างเช่นเดียวกัน

1. เชื่อว่า หรือยอมรับว่า พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า
2. เชื่อวางใจ หรือศรัทธา ในพระองค์และในความรอดที่มาจากพระองค์โดยไม่ทางเขน

การรับเชื่อจึงเป็นแค่องค์ประกอบอันหนึ่งในทั้งหมดที่ควรเกิดขึ้นเมื่อคนบังเกิดใหม่ เป็นสิ่งสำคัญแต่ไม่ใช่ทั้งหมดที่ควรเกิดขึ้น บางครั้งเราอาจเข้าใจกระบวนการของการมาถึงการบังเกิดใหม่เป็นอย่างกราฟที่มีเส้นในแนวตั้งจาก -10 ขึ้นไปถึง +10 ตอนแรกคนหนึ่งอาจจะ -10 คือไม่เชื่อเลยและอาจต่อต้านคริสเตียนด้วย แต่ความรู้สึกต่อต้านค่อย ๆ ลดน้อยลง เมื่อมีโอกาสรู้จักคริสเตียน หรือมีโอกาสไปโบสถ์เป็นต้น จนวันหนึ่งเขาก็ “รับเชื่อ” คือเริ่มคิดบวกต่อพระเจ้า แต่เขายังไม่เข้าใจเรื่องบาป การกลับใจ และการวางใจในความรอดที่มาจากพระเยซูโดยไม่ทางเขนเลย คือเขายังไม่ได้บังเกิดใหม่ แต่การ “รับเชื่อ” ยังมีความสำคัญต่อเขาและเป็นขั้นหนึ่งที่สำคัญในกระบวนการทั้งหมด แต่ที่เลี้ยวและคริสตจักรต้องเข้าใจว่า จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องสอนเขาต่อไป เพื่อเขาจะมาถึง +10 นั่นคือ มีความเข้าใจในบาป มีการกลับใจ ได้วางใจในพระเยซูและความรอดที่มาจากพระเยซูโดยไม่ทางเขน จนเห็นชัดเจนว่าเขามีประสบการณ์บังเกิดใหม่อย่างแท้จริงและมีความมั่นใจว่า เขาเป็นลูกของพระเจ้าแล้ว

วิธีการนำเสนอพระกิตติคุณที่คริสเตียนไทยมักจะใช้บ่อย

ส่วนใหญ่ คริสเตียนไทยมักจะนำเสนอพระกิตติคุณโดยเป็นกระบวนการของการใช้ถ้อยคำอันสั้นที่เหมาะสมตามกาลเทศะ หรือตามโอกาส มากกว่าการอธิบายเรื่องข่าวประเสริฐอย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตาม หากผู้รับฟังเปิดโอกาสให้คริสเตียนเล่าเรื่องพระกิตติคุณอย่างต่อเนื่องเพื่อเข้าใจข่าวประเสริฐ คริสเตียนไทยมักจะใช้วิธีหลัก ๆ ดังต่อไปนี้...

1. แบบองค์การเยาวชนเพื่อพระคริสต์ (YFC)

ให้ใช้กระดาษ 5 แผ่นเล็ก สีเขียว สีดำ สีแดง สีขาว สีเหลือง แล้วอธิบายความหมายของแต่ละสีดังนี้...

สีเขียว = พระเจ้าสร้างโลกและมนุษย์อย่างดีและสวยงาม

สีดำ = บาปของเราได้แยกเราออกจากพระเจ้า

สีแดง = พระคริสต์สิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเป็นการชำระบาปของเรา

สีขาว = ยอมรับการให้อภัยจากพระเจ้าและของประทานแห่งชีวิตนิรันดร์

สีเหลือง = พระเจ้าต้องให้เราอยู่ในสวรรค์กับพระองค์

2. แบบองค์การแคมป์สคูเซดฟอร์โคริสต์แห่งประเทศไทย (TCCC)

นำเสนอโดยอธิบาย “กฎทางวิญญาณสี่ข้อ” ดังนี้...

1. พระเจ้าทรงรักคุณและต้องการให้คุณประสบกับสันติสุขและชีวิต
2. เราเลือกที่จะไม่เชื่อฟังพระเจ้าและทำตามใจของเราเอง ส่งผลให้แยกจากพระเจ้า
3. พระเยซูคริสต์สิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนและฟื้นคืนพระชนม์จากหลุมฝังศพ พระองค์ทรงชดใช้บาปของเราและเชื่อมช่องว่างระหว่างพระเจ้ากับเรา
4. เราต้องวางใจพระเยซูคริสต์ในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าและผู้ช่วยให้รอด และรับพระองค์โดยเชื่อและเชิญพระองค์เข้ามาในชีวิตส่วนตัว

3. แบบองค์การ Evangelism Explosion (EE)

ขั้นตอนที่ 1 = ถามคำถามสองคำถาม...

1. คุณรู้แน่หรือไม่ว่าคุณจะได้ไปอยู่กับพระเจ้าบนสวรรค์
2. ถ้าพระเจ้าถามคุณว่า "ทำไมฉันต้องให้คุณเข้าไปในสวรรค์ของฉัน" คุณจะพูดอะไร

จากนั้นให้อธิบายตามขั้นตอนต่อไป...

ขั้นตอนที่ 2 = พระคุณ (พระเจ้าตั้งใจให้เราใช้ชีวิตกับพระองค์ ซึ่งไม่ได้มาจากการพยายามของตัวเอง รม. 6:23)

ขั้นตอนที่ 3 = มนุษย์ (มนุษย์แยกจากพระเจ้า เพราะบาป รม. 3:23)

ขั้นตอนที่ 4 = พระเจ้า (พระเจ้ารักเรา 1ยน. 4:8 แต่ในเวลาเดียวกันต้องลงโทษความบาป อพย. 18:4)

ขั้นตอนที่ 5 = พระคริสต์ (พระเยซูได้รับบาปของเราที่กางเขน อสย. 53:6)

ขั้นตอนที่ 6 = ศรัทธา (เราต้องเชื่อวางใจในพระเยซูและการกระทำของพระองค์ที่กางเขน กจ. 16:31)

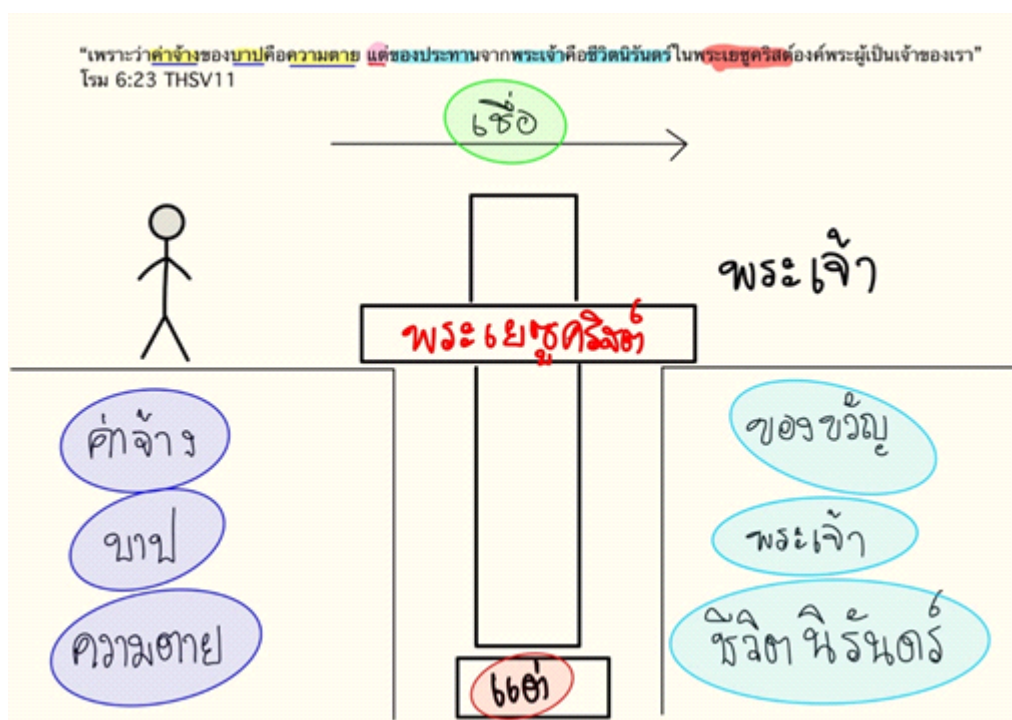
ขั้นตอนที่ 7 = ความมุ่งมั่น

ขั้นตอนที่ 8 = ยินดีต้อนรับสู่ครอบครัวของพระเจ้า

ขั้นตอนที่ 9 = การเติบโตทางจิตวิญญาณ

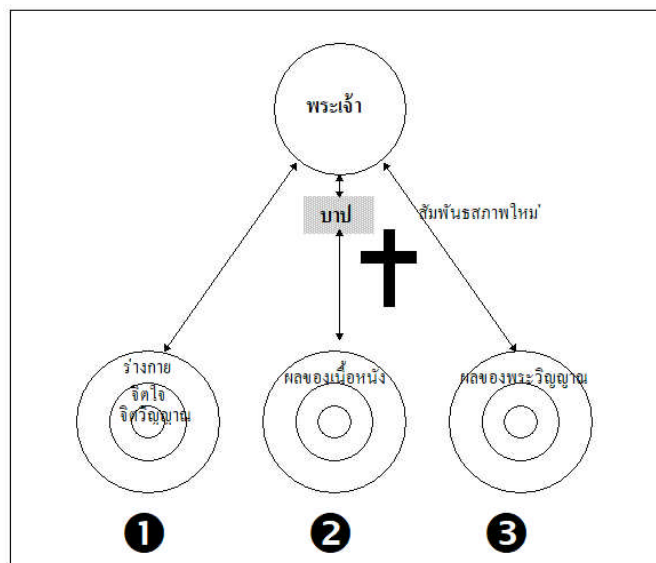
4. แบบสะพาน (องค์การนาวิกเตอร์/ บิลลี เกรแฮม)

เป็นการอธิบายข่าวประเสริฐโดยการวาดรูปและการใช้ข้อพระคำที่ซ้ำๆ เดิมๆ โรม 6:23

5. แบบที่พัฒนาขึ้นมาโดย ศจ.ประเสริฐ กุสวดี

1. สภาพเดิมของมนุษย์... ตามพระฉายาของพระเจ้า ... ร่างกาย จิตใจ จิตวิญญาณ
 2. มนุษย์ตกในความบาป...
 - 2.1 การเป็นคนบาป (ถูกตัดจากพระเจ้า ตายฝ่ายวิญญาณ บาปและซาตานครอบครอง)
 - 2.2 สภาพฝ่ายเนื้อหนัง (ทำดีแต่เป็นความดีของเนื้อหนัง ทำชั่วทำบาป เป็นผลของเนื้อหนัง)
 - 2.3 การแก้ปัญหาของมนุษย์ (เอาใบไม้ปกปิดร่างกาย [อาดาม] เล็งถึงศาสนา พิธีกรรม ผลที่ได้รับ เป็น การถือศาสนาแต่เปลือกภายนอก)
 3. การแก้ปัญหาของพระเจ้า (โดยการฆ่าสัตว์เอาหนังปกปิดร่างกาย)
 - 3.1 ทรงช่วยให้พ้นจากสภาพบาป
 - 3.2 ทรงรับเป็นบุตร
 - 3.3 สัมพันธภาพใหม่ (มีความแนใจ นมัสการด้วยจิตวิญญาณ)
- อธิบายพร้อมกับรูป...

6. แบบใช้รูปภาพ

อธิบายแต่ละภาพ...

7. อื่น ๆ

ก. ก้าวสู่ความสุข

ก้าวที่1 ความสุขที่แท้จริง เริ่มต้นจากการรู้ความจริงว่า พระเจ้าเป็นผู้สร้างทุกสิ่ง

ก้าวที่2 สาเหตุที่มนุษย์ไม่มีความสุข

ก้าวที่3 วิธีการช่วยเหลือจากพระเจ้า

ก้าวที่4 การตอบสนอง เราจะมีมีความสุขที่แท้จริงได้ด้วยกาตอบสนองต่อองค์พระเยซูคริสต์โดย

1. ยอมรับว่าเราเป็นคนบาปไม่สามารถช่วยตัวเองให้พ้นจากอำนาจ

และโทษทัณฑ์ของความบาปด้วยวิธีของตนเอง

2. ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้ตายบนไม้กางเขนและเป็นขึ้นมาจากความตาย เพื่อรับ

บาปแทนเรา

3. ยอมรับพระเยซูคริสต์ในฐานะ พระเจ้าที่จะครอบครองชีวิตของเราต่อไป

มนุษย์ใช้ความพยายามหลายอย่าง แต่ไม่สามารถเอาชนะ
ความบาปและรอดพ้นความลงโทษกับพระเจ้าได้

ข.

1. เริ่มต้นโดยการแบ่งปันคำพยานชีวิตของตนเอง

2. กล่าวถึงเรื่องราวรูปเคารพที่ไม่มีชีวิตกับพระเจ้าผู้ประทานชีวิต

3. พระเยซูเป็นผู้พิพากษา

4. การหลุดพ้นและทางออก “การเป็นไท การปลดปล่อยจากบาปและการพิพากษา

ค.

1. พระเจ้า

พระเจ้าพระผู้สร้างทุกสิ่ง เป็นผู้มีสติปัญญา มีฤทธิ์อำนาจ อีกทั้งประกอบไปด้วยความรัก ความบริสุทธิ์และความยุติธรรม

2. มนุษย์

มนุษย์ถูกสร้างตามพระฉายของพระเจ้า มีการตัดสินใจ และถูกสร้างมาเพื่อมีความสัมพันธ์กับพระเจ้า

3. ความบาป

มนุษย์ถูกล่อลวงให้ทำบาป โดยซาต่านซึ่งพระเจ้าที่ห้ามกินผลไม้จากต้นไม้ในสวนเอเดน ผลของความบาป ทำให้มนุษย์ถูกแยกจากพระเจ้าและถูกตัดสินพิพากษาให้ตกนรก

4. พระเยซู

พระเยซูคริสต์พระองค์เป็นพระเจ้าและมนุษย์ พระองค์บริสุทธิ์ทรงยอมพลีพระชนม์ชีพบนไม้กางเขนเพื่อไถ่บาปแทนเรา

5. ความรอด

ความรอดมาโดยพระคุณและความเชื่อ นั้นหมายความว่าพระคุณของพระเจ้ามืดสำหรับทุกคนเพียงเราเชื่อไว้ด้วยความเชื่อ เชื่อว่าพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้า เป็นพระผู้ช่วย รับโทษบาปแทนเรา

ง.

1. พระเจ้าเป็นพระผู้สร้างโลกและสิ่งทั้งปวงในนี้

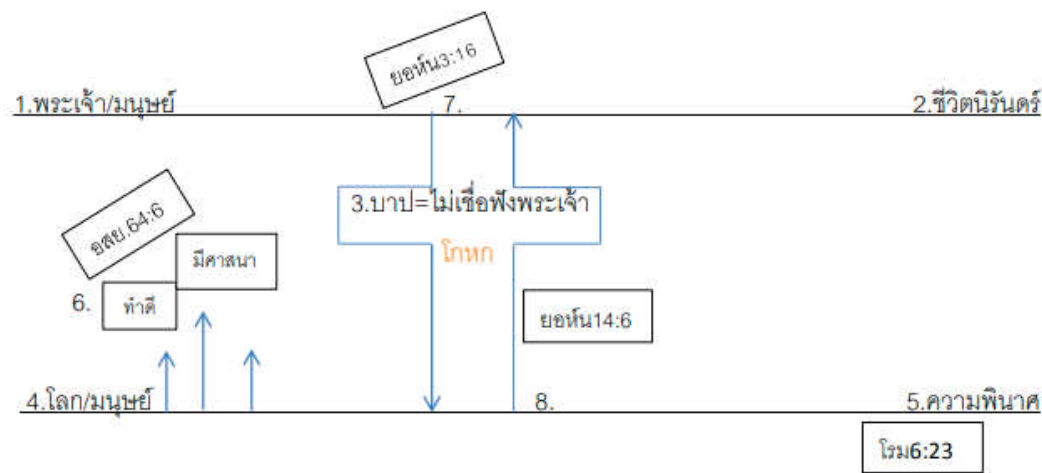
2. ความบาป

3. การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์

4. การฟื้นคืนจากความตายของพระเยซูคริสต์

5. การเป็นลูกของพระเจ้า

จ.

สรุปคำและแนวความคิดต่าง ๆ ที่จำเป็นต้องหาวิธีอธิบายอย่างเข้าใจได้

จากการสำรวจวิธีการประกาศข่าวประเสริฐต่าง ๆ ที่มักจะใช้ในประเทศไทย เราพอจะสรุปว่า มีคำที่ใช้บ่อยที่คงต้องมีการอธิบายเพิ่มเติม เพื่อให้ผู้ฟังจะได้เข้าใจอย่างชัดเจน ดังต่อไปนี้...

พระเจ้า – ผู้สร้าง ไม่ถูกจำกัดโดยสิ่งใดๆ มาตรฐานบริสุทธิ สมควรนมัสการเป็นผู้เดียว การพิพากษา
สวรรค์ นรก

มนุษย์ – มีจิตวิญญาณ ความบาป

การกลับใจ - รู้สึกเสียใจ หันมาหาพระเจ้า

เชื่อวางใจ - ศรัทธา ไม่ใช่แค่ “รับเชื่อ”

บังเกิดใหม่ - จากพระวิญญาณ

การพิพากษาของพระเจ้า เป็นเรื่องที่ยากในบริบทไทย แต่เป็นเรื่องสำคัญ เพราะถ้าไม่เข้าใจการพิพากษาของพระเจ้าต่อความบาปและต่อคนบาป จะไม่มีทางเข้าใจพระกิตติคุณที่นำให้เรารอดจากการพิพากษาเหล่านั้นได้

บริบทพุทธศาสนา เน้นความสัจรวม การเดินในสายกลาง ความนิ่มนวล การตั้งอารมณ์ตาย เป็นต้น จึงเป็นสิ่งที่ยากที่จะพูดถึงพระเจ้าในลักษณะทรงพระพิโรธ หรือการที่พระองค์จะพิพากษาผู้ที่ทำความชั่วและผู้ที่ไม่เชื่อพระองค์ ถ้าพระเจ้ายิ่งใหญ่จริง พระองค์ไม่น่าจะมีอารมณ์โกรธ และไม่น่าจะกำหนดให้ผู้คนต้องทนทุกข์ทรมานชั่ววันรันดร์ในนรก ในการประกาศข่าวประเสริฐ เราจึงมีการทดลองที่จะกระโดดข้ามเรื่องเหล่านี้โดยพูดถึงความรักของพระองค์ทันที เพราะเป็นสิ่งที่ผู้ฟังน่าจะยอมรับได้ง่ายกว่าการพิพากษาและพระพิโรธนั้นๆ ทั้งๆ ที่พระคัมภีร์สอนว่า “ความยำเกรงพระยาห์เวห์ เป็นที่เริ่มต้นของปัญญา...” (สุภาษิต 9:10) และเพลงสดุดีบทที่ 36 ข้อ1 สะท้อนความจริงที่ว่า “การละเมิดพูดในใจของคนธรรมว่า เขาไม่เห็นจะต้องหวาดกลัวพระเจ้า”

พวกผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์เดิมยังกล่าวแก่คนต่างชาติถึงการพิพากษาของพระเจ้าเสมอ ไม่ใช่ความรัก เช่น โยนาห์ประกาศให้ชาวนิเนเวห์ทราบ ว่า พระเจ้าจะพิพากษาลาตายพวกเขา แต่เป็นสิ่งที่น่าสังเกตว่า การเตือนเช่นนี้ทำให้

พวกเขาถ่อมใจต่อพระองค์แล้วกลับใจ พระเจ้าจึงสำแดงพระคุณและความรักโดยไม่ได้ทำลายพวกเขา เรามักจะเห็นว่าการประกาศเรื่องการพิพากษามีผลนำคนมาถึงการกลับใจ ซึ่งนำเขามาถึงพระคุณและความรัก ยอห์นบัพติสต์เตรียมทางสำหรับพระเยซูโดยนำให้คนกลับใจเช่นกัน ทั้งเปโตรและเปาโลประกาศให้คนกลับใจเสมอ (กิจการ 2:38 กิจการ 3:19 กิจการ 17:30) และเมื่อผู้ฟังสำนึกความผิดได้นำเขาให้เชื่อวางใจพระคุณผ่านพระเยซูคริสต์ เช่น ในกิจการ 2:36-41 หลังจากการประกาศของเปโตรผู้ฟัง “รู้สึกแปลบปลาบใจ” ถามว่า “เราจะทำอย่างไรดี” เปโตรจึงนำเขากลับใจและแสดงความศรัทธาโดยการรับบัพติศมา เปาโลก็เช่นเดียวกัน เมื่อท่านบรรยายข่าวประเสริฐในพระธรรมโรม เปาโลไม่ได้เริ่มต้นด้วยความรักของพระเจ้า แต่ได้เริ่มต้นในสามบทแรกอธิบายถึงสภาพของมนุษย์ทุกคนที่อยู่ภายใต้การพิพากษาของพระเจ้า ต่อจากนั้นค่อยอธิบายถึงความชอบธรรมผ่านพระเยซูคริสต์

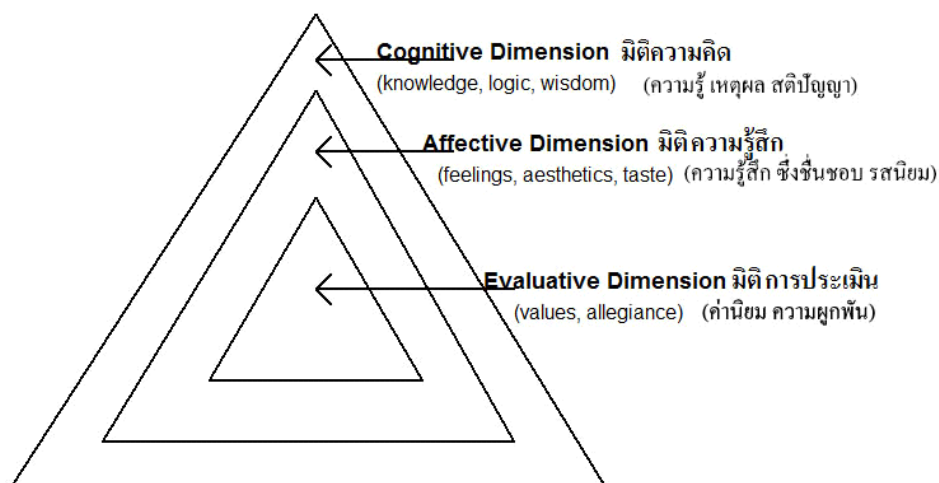
เมื่อเป็นเช่นนี้ เมื่อคนเข้าใจว่าตนเป็นคนบาป เป็นคนไม่บริสุทธิ์ต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ ไม่การเซ่นจึงมีความหมายเพราะเป็นที่พระพิโรจน์และความรักของพระองค์มาเจอกัน เป็นทางที่พระเจ้าสามารถยกโทษเราได้ เมื่อพระเจ้าเปิดตาให้คนเข้าใจเรื่องเหล่านี้ ก็จะนำไปสู่กระบวนการถ่อมใจกลับใจแล้วการคืนดีกับพระองค์

อย่างไรก็ตาม คงยังต้องใช้เวลามากพอสมควร เพื่อหาวิธีอธิบายสิ่งดังกล่าวในทางที่คนไทยจะสำนึกและเข้าใจได้ ซึ่งเป็นเป้าหมายสำคัญอย่างหนึ่งของเล่มเหล่านี้

จำเป็นต้องเข้าถึงความรู้สึก

ในเมื่อคนตะวันตกมักจะพูด... “ฉันคิดว่า” คนไทยมักจะพูด... “ฉันรู้สึก” หากคนไทยจะอุทิศตัวต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดมักเป็นเพราะว่า เขารู้สึกว่าจำเป็น ไม่ใช่เพราะมีความคิดและเหตุผลว่าจำเป็น ไม่ได้หมายความว่าเราเชื่อในสิ่งที่ร้ายเหตุผลหรือมโน แต่หมายความว่าเราจะเชื่อในสิ่งที่แตะใจ สิ่งที่เรามีประสบการณ์ เราจึงรู้ว่าสิ่งเหล่านั้นมีจริง

คริสเตียนหลายคนถูกสอนไม่ให้สนใจความรู้สึก เพราะความรู้สึกจะขึ้นลงและไม่แน่นอน แต่ให้สนใจความจริง เช่นถ้อยคำในพระวจนะ ซึ่งไม่มีการเปลี่ยนแปลง อย่างไรก็ตาม เราหลีกเลี่ยงความรู้สึกไม่ได้ การสำนึกบาป ก็ต้องเกี่ยวกับความรู้สึก (กจ. 2:38) พระมหาบัญญัติสั่งให้เรารักพระเจ้าไม่ใช่ด้วยความคิดอย่างเดียวแต่ด้วยสุดจิตสุดใจ (มธ. 22:35-40)

ความรู้และความเชื่อมีสามมิติ 1. มิติความคิด (cognitive) เกี่ยวข้องกับสิ่งที่รู้ เหตุผลและสติปัญญา เป็นมิติภายนอกซึ่งอาจไม่ค่อยลึก 2. มิติความรู้สึก (affective) เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ชื่นชอบ รสนิยม ซึ่งทำให้เราเลือกบางสิ่งบางอย่าง แต่มิติที่สำคัญที่สุดคือ 3. มิติการประเมิน (evaluative) เกี่ยวข้องกับค่านิยม ความผูกพัน

ชาวประเสริฐจำเป็นต้องเข้าถึงทั้งสามมิติเหล่านี้ เพราะถ้าไม่อย่างนั้น จะลงเข้าไปในชีวิตไม่ลึก และเมื่อผู้เชื่อใหม่ๆ เจอวิกฤตการณ์ในชีวิต ความเชื่อของเขาอาจไม่แน่นแฟ้นเพียงพอที่จะทนได้ สิ่งสำคัญที่จะทำให้ความเชื่อเข้าถึงส่วนลึกของคนไทย คือการมีประสบการณ์อย่างแท้จริง หมายความว่า มีประสบการณ์อย่างแท้จริง กับพระเจ้า ได้สัมผัสพระวิญญาณทำงานในชีวิต ทำให้รู้ว่าพระเจ้ายิ่งใหญ่ บริสุทธิ แล้วตัวเองจำเป็นต้องกลับใจและวางใจในพระองค์ เป็นต้น

การประกาศจึงไม่ใช่แค่การบอกเล่าถึงเรื่องพระเยซู ผู้ประกาศจึงจำเป็นต้องสำแดงพระเยซูผ่านชีวิตของเขา แสดงความรักต่อผู้อื่นใจ เสมอต้นเสมอปลายในการแสดงความอดทนและความเข้าใจ ทั้งให้เวลาที่พระวิญญาณทำงานอย่างแท้จริงในชีวิตของผู้ฟังมากกว่าเร่งให้ตัดสินใจรับเชื่อ

บริบูรณ์ด้วย “พระคุณ” และ “ความจริง”

คริสเตียนเชื่อว่า พระวาทะของพระเจ้านั้นมีฤทธิ์อำนาจ (ฮบ. 4:12; ปฐก. 1:3; ยน. 1:1-3; อสย. 55:11) และ “ชาวประเสริฐนั้นเป็นอภินิหารของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด” (รม. 1:16) การกล่าวถ้อยคำ “ความจริง” ของพระเจ้าจึงน่าจะเกิดผลในชีวิตของผู้ฟัง เมื่อคริสเตียนประกาศข่าวประเสริฐ พระวิญญาณบริสุทธิ์น่าจะทำให้เกิดผลในจิตใจของผู้ฟังโดยตรงได้ ทำให้ผู้ฟังสำนึกบาปแล้วกลับใจเชื่อวางใจพระเยซู (ยอห์น 16:8-11) แต่ในความเป็นจริงในบริบทไทย ดูเหมือนว่าสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นน้อยครั้ง สันนิษฐานว่า ยังมีช่องว่างในการสื่อสารความจริงในทางที่ผู้ฟังเข้าใจได้

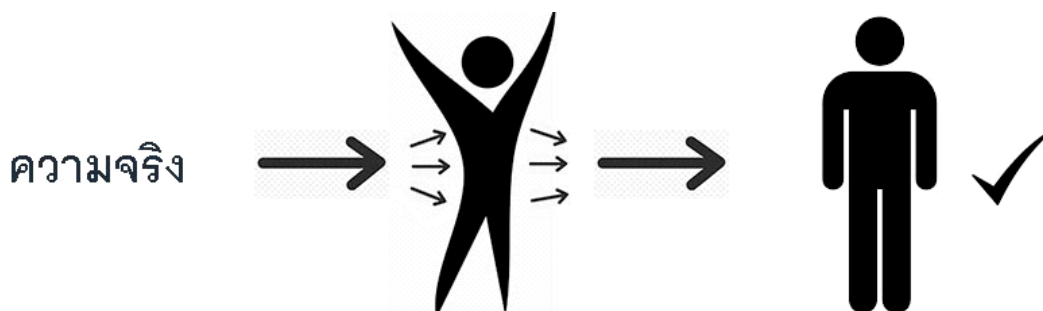

ในเวลาเดียวกัน “พระวาตะทรงเกิดเป็นมนุษย์ และทรงอยู่ท่ามกลางเรา เราเห็นพระสิริของพระองค์” (ยม. 1:14) หมายความว่า ความจริงไม่เพียงเป็นนามธรรมเท่านั้น แต่ได้สำแดงออกเป็นรูปธรรมด้วย คนมากมายจึงมาถึงพระเจ้าโดยการสัมผัสชีวิตของพระองค์ ที่บริบูรณ์ด้วย “พระคุณ” และ “ความจริง”

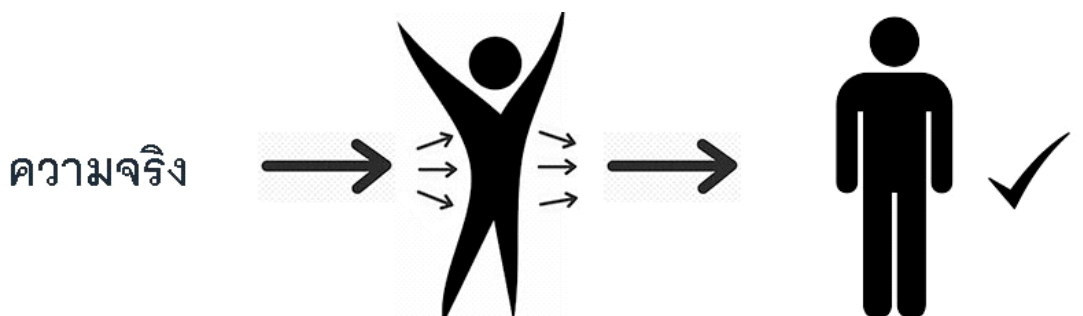
จากการสำรวจสาเหตุใหญ่ ๆ ที่ทำให้คนไทยรู้จักพระเจ้า ได้พบว่า สิ่งที่มีอิทธิพลมากที่สุดคือสิ่งที่ป็นรูปธรรมมากกว่าสิ่งที่ป็นนามธรรม เช่น สัมผัสความรักของพระเจ้าโดยทางหนึ่งทางใด สัมผัสความรักของพี่น้องคริสเตียน พระเจ้าตอบคำอธิษฐาน หรือมีประสบการณ์กับพระเจ้าในทางหนึ่งทางใด (reference) จึงเป็นที่เข้าใจกันทั่วไปว่า การประกาศโดยการเป็นเพื่อนเกิดผลมากที่สุด

พี่น้องคริสเตียนรวมกันเป็นพระกายของพระคริสต์ในโลก (1คร. 12-30; อฟ. 1:22-23; คส.1:18,24; ฮบ. 10:25) เรา น่าจะชื่นชมได้ว่า คริสเตียนกำลังแสดงพระเยซูคริสต์กับเพื่อน ๆ เป็นสาเหตุที่หลายคนมาเชื่อพระเจ้า เป็นสิ่งที่ทำทนายให้

ริสเดียนด้วย ให้เห็นความสำคัญของการสำแดงทั้ง “พระคุณ” และ “ความจริง” ผ่านชีวิตของเขา ทั้งส่วนตัวและส่วนรวม
ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน การให้อภัยซึ่งกันและกัน การให้เกียรติกัน ไม่เลือกที่รักมักที่ชัง ไม่ลำเอียง จึงเป็นสิ่งสำคัญ
มาก เราคงเห็นทันทีว่า การกระทำที่ไม่ประกอบด้วยพระคุณก็จะสวนทางกับการที่คนจะเห็นพระเจ้า และเป็นสาเหตุที่บาง
จะคนไม่เห็นพระองค์ และไม่มาถึงความเชื่อ นอกจากนี้ เป็นสิ่งที่ทำลายให้คริสเตียนดำเนินชีวิตด้วยการยำเกรงพระเจ้า
แบบเปิดเผย สำแดงพระลักษณะความจริงของพระเจ้าด้วยชีวิตที่สะอาดบริสุทธิ์ สำแดงความยุติธรรม ใช้คำพูดที่มีพระคุณ
เป็นต้น ขอพระเยซูทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ (incarnate) ผ่านชีวิตของเราอย่างแท้จริง

อย่างไรก็ตาม เมื่อเรารู้ว่า พระวั้นะและข่าวประเสริฐ เป็นอุทธานุภาพของพระเจ้า ตามที่กล่าวไว้แล้วข้างบน เรา
น่าจะพัฒนาการถ่ายทอดความจริงที่เป็นนามธรรมด้วย เพื่อเราจะมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการนำคนมาถึงพระ
องค์ เราจึงจะสมดุลระหว่างที่เป็นรูปธรรมและที่เป็นนามธรรม ซึ่งเราหวังว่า หนังสือเล่มนี้จะกระตุ้นให้เราหาทางอธิบาย
ข่าวประเสริฐในลักษณะที่เข้าถึงความเข้าใจของคนไทยมากยิ่งขึ้น เพื่อว่าการประกาศของเราจะไม่สูญเปล่าเพราะเกิดช่อง
ว่างในความเข้าใจของผู้ฟัง แต่จะเกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง (มก. 4:20)

+

การหาจุดเชื่อมความจริงจากบริบทไทย

ในหัวข้อแรกของบทนี้ เราเห็นว่าเปาโลได้ปรับ “ใช้” สิ่งที่เขาเห็นในสังคมของผู้ฟัง เพื่อเป็นจุดเริ่มต้นในการนำคนเหล่านั้นมาถึงพระเจ้า เช่นที่เมืองเอเธนส์ เขาใช้แท่นหนึ่งที่มีคำจารึกว่า ‘แด่พระเจ้าที่ไม่รู้จัก’ เพื่ออธิบายพระเจ้าผู้เที่ยงแท้ หมายความว่า เขาใช้ “รูปแบบ” ของบางอย่างที่คนเหล่านั้นคุ้นเคย แล้วปรับเปลี่ยน “ความหมาย” เพื่อนำคนเหล่านั้นมาถึงพระเจ้า

เมื่อเราเห็นตัวอย่างเช่นนี้ เราผู้มีส่วนร่วมเขียนหนังสือเล่มนี้ มีจุดยืนในการนำความจริงไปสู่บริบท (contextualization) ว่า นอกจากเพียงอธิบายพระคัมภีร์ที่ละข้อให้เป็นที่เข้าใจในบริบทของเรา เรายังสามารถขององค์พระวิญญูณบริสุทธิ์ ผู้มีหน้าที่ช่วยนำเราเข้าไปสู่ความจริงทั้งหมด (ยน. 16: 13) โปรดช่วยเราให้คิดอย่างสร้างสรรค์ หาลึ่งที่เป็น “รูปแบบ” ในบริบทไทยที่สามารถเป็นทางจุดประกายการนำคนไทยเข้าใจ “ความหมาย” ของข่าวประเสริฐ